

MULTUMIRI

UNU

Nu s-a întâmplat nimic, își zise Claire. *E un vis urât, nimic altceva decât încă un vis urât. O să te trezești și-o să fie ca o ceață...*

Avea ochii strâns închiși. Își simțea gura uscată, pârjolită, și stătea înghesuită în coastele fierbinți, zdravene, ale lui Shane, încovrigată pe canapeaua din livingul Casei de Sticlă.

Era îngrozită.

Nu-i decât un vis urât.

Și totuși, când deschise ochii, prietenul ei Michael încă zăcea mort pe podeaua din fața ei.

— Închide-le gurile fetelor ăstora, Shane, dacă nu vrei să le închid eu, se răsti tatăl lui Shane. Se plimba încoace și-ncolo prin living, cu mâinile la spate. Nu privea deloc spre corpul lui Michael, acoperită cu o draperie groasă și prăfuită din catifea, însă asta era *tot* ce putea să vadă Claire, acum, că-și redeschisese ochii. Era cât întreaga lume de

mare, și nu era un vis, și nu dispărea. Tatăl lui Shane era acolo, și era înfricoșător, iar Michael...

Michael era mort. Numai că Michael fusese mort și înainte, nu? O fantomă. Mort pe timpul zilei... și viu noaptea...

Claire își dădu seama că plângea abia când se întoarse spre ea tatăl lui Shane, zgâindu-se la ea cu ochii lui roșii. Nu se simțise atât de înspăimântată nici când privise în ochii vampirilor... în fine, poate o dată, sau de două ori, fiindcă Morganville era un oraș înspăimântător, iar vampirii erau destul de înspăimântători.

Tatăl lui Shane — domnul Collins — era un tip înalt, cu picioarele lungi, cu părul vâlvoi și cărlionțat și pe cale de încărunțire. Suficient de lung cât să-i ajungă până la gulerul gecii din piele. Ochii îi erau întunecați. Demenți. O barbă nepieptănată. Și o uriașă cicatrice încrețită, de un roșu-închis, îi brazda fața.

Mda, categoric înspăimântător. Și nu era vampir, era doar un bărbat, iar asta-l făcea să fie înfricoșător din multe alte puncte de vedere.

Se smiorcăi, se șterse la ochi și încetă să mai plângă. O voce interioară o îndemna: *Poți să plângi și mai târziu, acum supraviețuiește.* Își închipui că vocea aceea se auzise și înăuntrul lui Shane, fiindcă Shane nu mai privea spre trupul rășchirat, învelit în catifea, al celui mai bun prieten al lui. Își privea tatăl. Și el avea ochii roșii, dar fără lacrimi.

Acum, și Shane o înspăimânta.

— Eve, rosti el încet, apoi repetă, mai tare. Eve! Leagă căteaua!

Cea de-a patra colegă de locuință a lor, Eve, zăcea prăbușită într-o grămadă stângace în apropierea peretelui opus, lângă etajerele cu cărți, cât mai departe cu putință de trupul lui Michael. Cu genunchii la gură și capul plecat, plângea cu amar și disperare. Își ridică privirea în momentul în care își auzi numele urlat de Shane, lăsând să i se vadă fața brăzdată de dărele negre ale rimelului scurs, jumătate din machiajul ei alb, tipic pentru moda goth, fiind dus acum. Era încălțată cu pantofii ei Mary Jane cu capete de mort, observă Claire. Nu-și dădea seama de ce i se părea atât de important.

Eve arăta complet pierdută, iar Claire se ridică de pe canapea și se duse să se așeze lângă ea. Se cuprinseseră reciproc în brațe. Eve mirosea a lacrimi și a transpirație și a un soi de parfum dulceag de vanilie, și părea că nu-și mai poate opri tremurul. Era șocul. Oricum, așa tot ziceau pe la televizor. Și mai avea și pielea rece.

— Șșt, îi șopti Claire. Michael e OK. Totul o să fie OK.

Nu știa de ce spusese asta: doar era o minciună; trebuia să fie o minciună; văzuseră cu toții... ce se petrecuse... dar ceva anume îi spunea că rostise cuvintele potrivite. Și, într-adevăr, suspinele de plâns ale lui Eve se răriră, apoi încetară, iar Eve își acoperi fața cu mâinile tremurânde.

Shane nu mai spusese și altceva. Încă-și urmărea tatăl, cu acel soi de privire înverșunată rezervată celor pe care ai vrea să-i faci hamburgeri. Dar, dacă tatăl lui observase, era clar că nu-i păsa. Își continua plimbarea, încoace și-ncolo. Tipii pe care și-i adusese cu el — pachete de mușchi mergătoare în veșminte din piele neagră de

motocicliști, cu țestele rase și tatuaje și tot tacâmul — stăteau în câte un colț al încăperii, cu brațele încrucișate. Cel care-l ucisese pe Michael părea plictisit în timp ce-și juca cuțitul printre degete.

— Hai sus, zise deodată tatăl lui Shane. Se oprise din umblat, proțâpindu-se drept în fața fiului său. Să nu îndrăznești să-mi umbli mie cu rahaturi, Shane. Ți-am zis să te ridici!

— Nu trebuia să faci asta, zise Shane, în timp ce se ridica încet, cu picioarele ușor depărtate. Pregătit să primească (sau să expedieze) un pumn, se gândi Claire. Michael nu însemna o amenințare pentru tine, afirmă băiatul.

— Era unul dintre ei. Un mort viu.

— Ți-am zis că nu era o amenințare!

— Iar eu ți-am zis că tu pur și simplu nu vrei să accepți că prietenul ți s-a transformat într-o ciudățenie a naturii.

Tatăl lui Shane se întinse și-i trase un pumn stângaci în umăr. Probabil, era menit să însemne un gest de afecțiune, se gândi Claire. Shane luă lovitura ca atare.

— Oricum, ce-a fost făcut, făcut rămâne. Știi de ce suntem aici. Sau ai nevoie să-ți aduc aminte?

Văzând că Shane nu-i răspunde, tatăl lui își vârî mâna în buzunarul gecii și scoase un teanc de fotografii, aruncând cu el în Shane. Fotografiele ricoșară din pieptul lui Shane, și el încercă, din reflex, să le prindă, dar vreo câteva zburară, căzând pe podea. Unele dintre ele lunecară spre locul în care se aflau Claire și Eve.

— O, Doamne, șopti Eve.

Erau fotografii cu familia lui Shane, deduse Claire: Shane, un băiețel drăguț, cu brațul petrecut pe după

umerii unei fetițe încă și mai mititele, cu un nor de păr negru creț. O femeie drăguță stătea în spatele lor, lângă un bărbat pe care cu greu l-ar fi recunoscut ca fiind tatăl lui Shane. Pe atunci, nu avea nicio cicatrice. Părul, tuns scurt. Arăta ... normal. Zâmbitor și fericit.

Mai erau și alte fotografii. Eve tocmai privea fix una dintre ele, din care Claire nu izbutea să înțeleagă o iotă. Ceva negru și contorsionat și ...

Shane se aplecă spre ele și smulse fotografia, strecurând-o cu stângăcie la loc în teanc.

I-a ars casa. El a scăpat. Sora lui n-a fost așa de norocoasă.

O, Doamne, chestia aia contorsionată era Alyssa! Era sora lui Shane. Ochii lui Claire se umplură de lacrimi, și-și astupă gura cu ambele palme ca să-și oprească țipătul, nu doar din cauză că fotografia înfățișa ceva atât de dezgustător ... ci și pentru că *propriul tată* îl obliga pe Shane s-o privească.

Era o cruzime. Cu adevărat, o cruzime. Și ea știa că nu se-ntâmpla pentru prima dată.

— Mama și sora ta sunt moarte din cauza orașului ăstuia, din cauza *vampirilor*. N-ai uitat, nu, Shane?

— N-am uitat! strigă Shane. Tot încerca să aranjeze fotografiile într-un teanc îngrijit, dar evitând să le privească. Le visez în fiecare noapte, tată. În fiecare noapte!

— Bun. Tu ai pus toată treaba în mișcare. Ai face bine să ții minte și asta. Acum, nu mai poți să dai înapoi.

— Dar nu dau înapoi!

— Și-atunci, ce-i cu rahaturile-astea, cu *Situația s-a schimbat, tată?* il maimuțări tatăl lui Shane, iar Claire fu

ispitită să-i tragă un pumn, fără să mai țină seama de faptul că era de vreo patru ori mai mare ca ea și, probabil, cu mult mai afurisit. Ce faci, continuă tatăl, îți pierzi vremea cu vechii tăi prieteni, și când te văd iar, observ că ți-ai pierdut curajul? Chestia aia era Michael, corect? Puștiul ăla, Glass?

— Da, răspuse Shane, gâtuit, iar Claire îi observă lacrimile sclipindu-i în ochi. Mda, Michael era.

— Și astea două?

— Nu contează.

— Aia de colo arată și ea a vampir, replică tatăl lui Shane, ținându-l cu ochii lui roșii și plini de furie pe Eve și făcând un pas spre locul în care ea și Claire stăteau, ghemuite una într-alta, pe podea.

— Pe ele să le lași în pace! urlă Shane, lăsând să cadă grămadă fotografiile pe canapea și sărind în calea tatălui său, cu pumnii strânși. Tatăl își înalță sprâncenele și-i adresă lui Shane un rânet schimonosit de cicatrice. Ea nu-i dintre blestemații de vampiri. E Eve Rosser, tată. Ți-o aduci aminte pe Eve?

— Hm, mormăi tatăl, holbându-se la Eve timp de câteva secunde, apoi ridicând din umeri. Mda, atunci s-a transformat într-o aspirantă, ceea ce după mine e la fel de rău. Și copila?

Se referea la Claire.

— Eu nu sunt copilă, domnule Collins, ripostă Claire, ridicându-se repede. Se simțea încordată, toată un pachet de nervi, iar inima îi bubuia atât de tare, încât îi venea greu să mai respire. Locuiesc și eu aici, explică ea. Mă numesc Claire Danvers. Sunt studentă la universitate.

— Chiar ești, rosti tatăl, fără ca intonația să-i sune a întrebare. Arăți un pic cam tânără.

— Însciere anticipată, domnule. Am șaisprezece ani.

— Dulcea vârstă de șaisprezece ani, comentă domnul Collins, zâmbind din nou, sau încercând... deoarece cica-tricea îi trăgea în jos colțul drept al gurii. Și n-ai cunoscut primul sărut, pun pariu.

Ea simți cum se înroșește la față. Nu se putu abține, după cum nu se putea împiedica să privească spre Shane. Shane stătea cu maxilarele încleștate, iar mușchii îi zvâcneau. Nu privea spre nimic în mod special.

— Oho! Deci, așa. Ei bine, ai grijă cu ispita, băiete.

Cu toată asprimea tonului, tatăl lui Shane arăta ciudat de încântat.

— Eu sunt Frank Collins. Cred că ți-ai dat seama că sunt taică-său, ai? Stăteam și eu în Morganville. Am plecat acum câțiva ani.

— După incendiu, completă Claire, înghițindu-și nodul din gât. După ce-a murit Alyssa. Și... mama lui Shane? întrebă, fiindcă Shane nu suflase niciodată o vorbă pe tema asta.

— Molly a murit la ceva vreme după, îi răspuse domnul Collins. După ce-am plecat. Asasinată de vampiri.

Eve vorbi pentru prima oară... cu o voce moale, nesigură:

— Cum ați făcut să vă amintiți? Despre Morganville, după ce-ați plecat din oraș? Credeam că nimeni nu poate, după ce pleacă.

— Molly și-a amintit, replică domnul Collins. Puțin câte puțin. Nu putea s-o uite pe Lyssa, iar asta i-a deschis ușa, centimetru cu centimetru, până când a ajuns să reintre cu totul. Așa că și noi am știut ce-aveam de făcut. Trebuia să-i dăm gata. Să-i dăm gata pe toți. Am dreptate, băiete?

Shane încuviință. Totuși, gestul lui nu părea atât de mult o aprobare, cât dorința de a nu fi pocnit din cauza unei eventuale dezaprobări.

— Așa că ne-am petrecut ceva timp cu pregătirile, după care l-am trimis pe Shane înapoi în Morganville, să ne facă harta orașului, să identifice țintele, să facă tot ce n-am fi avut noi timp să facem, de îndată ce porneam tăvălugul. Dar n-am mai putut să stăm cu brațele încrucișate când a urlat el după ajutor. Am dat fuga.

Shane părea bolnav. Evita să privească spre Eve, sau spre Claire, sau spre cadavrul lui Michael. Sau spre tatăl lui. Doar... privea fix, în gol. Avea urme de lacrimi pe obraji, dar Claire nu putea să-și amintească să-l fi văzut plângând cu adevărat.

— Și ce-o să faceți? se interesă ea cu o voce firavă.

— În primul rând, cred c-o să îngropăm chestia asta, zise domnul Collins, făcând un semn cu capul spre trupul învelit al lui Michael. Shane, ai face mai bine să nu ne stai în cale...

— Nu! Nu, nu-l atingeți! Vreau să fac eu asta...

Domnul Collins îl privi lung, încruntat.

— Știi ce-o să trebuiască să facem — aruncă o privire spre Eve și spre Claire — ca să ne asigurăm că nu se mai întoarce.

— Ăsta-i folclor, tată. Nu trebuie să...

— Așa o să facem, și gata. Așa cum se face. Nu vreau să mă trezesc cu prietenul tău data viitoare când apune soarele.

— Despre ce tot vorbește acolo? o întrebă Claire în șoaptă pe Eve. La un moment dat, în decursul ultimelor câteva minute, Eve se ridicase și acum stătea lângă ea, ținând-o de mână. Claire avea degetele reci, dar pe ale lui Eve le simțea înghețate.

— O să-i străpungă inima cu o țepușă, îi explică Eve, cu o voce parcă paralizată. Nu? Și-o să-i îndese usturoi în gură? Și...

— Nu trebuie să le știți voi pe toate, o întrerupse domnul Collins. Atunci, hai s-o terminăm. Și, după ce terminăm, Shane o să ne deseneze harta și-o să ne arate unde-i găsim pe mahării vampirilor din Morganville.

— Dar nu știți? se miră Claire. Doar ați locuit aici.

— Nu merge așa, fetiço. Vampirii n-au încredere în noi. Se tot mută de colo-colo... au tot felul de Protecții, care-i țin la adăpost de răzbunări. Dar băiatul meu a găsit o cale. Am dreptate, Shane?

— Ai, îi răspunse Shane. Vocea îi suna total inexpressivă. Hai să terminăm cu asta, adăugă el.

— Dar... Shane, tu nu poți să...

— Eve, *taci*. Nu înțelegi? Nu mai avem cum să-l ajutăm pe Michael acum. Și, dacă tot e mort, ce mai contează ce facem cu el? Corect?

— Nu poți! urlă Eve. El nu e mort!

— Păi, interveni domnul Collins, asta cred c-o să fie problema lui, când o să-i împlântăm țepușa în inimă și-o să-i tăiem capul.

Eve țipă în pumnii strânși și se prăbuși în genunchi. Claire încercă s-o țină pe picioare, însă Eve era mai solidă decât părea. Instantaneu, Shane se răsuci pe călcăie și se repezi să se ghemuiască lângă ea, învăluind-o protector și privind furios spre tatăl lui și spre cei doi motocicliști care păzeau trupul lui Michael.

— Ești un ticălos, rosti el, pe un ton categoric. Ți-am mai spus, Michael n-a însemnat o amenințare pentru tine nici înainte, și nici acum nu înseamnă. L-ai omorât deja. Lasă-l în pace.

În loc de alt răspuns, tatăl lui Shane făcu un semn cu capul spre cei doi prieteni — complici? — ai lui, care se aplecară, apucară trupul lui Michael și-l târâră afară, cotind după ușa bucătăriei. Shane țâșni din nou în picioare.

Tatăl lui îi ieși în cale și-l plesni cu dosul palmei peste față, suficient de tare cât să-l facă să se clatine. Shane își ridică palmele: gest defensiv, nu ofensiv. Claire simți că-i pierde tot curajul.

— Nu, gâfâi Shane. Nu, tată. Te rog, nu face asta.

Tatăl își coborî pumnul pe care-l ridicase pentru o a doua lovitură, își privi țintă fiul, după care se întoarse să plece. Shane rămase pe loc, tremurând, cu ochii fixați în podea, așteptând ca zgomotul pașilor tatălui lui să se îndepărteze în direcția bucătăriei.

Apoi, se răsuci brusc, se repezi înainte și le prinse de câte un braț pe Claire și pe Eve.

— Haideti! șuieră, împingându-le pe amândouă grămadă spre scară. Mai repede!

— Dar... protestă Claire, aruncând o privire peste umăr. Tatăl lui Shane se dusese să privească pe fereastră, probabil la ce făceau ceilalți, în curtea din spate, cu (o, Doamne) cadavrul lui Michael. Shane... mai zise ea.

— Sus, replică el. Nu le lăsa altă variantă: era un tip solid, iar de data asta își și folosea musculatura. Până să-și poată reveni Claire din zăpăceală, erau deja sus, pe coridor, iar Shane tocmai împingea ușa camerei lui Eve. Intrați, fetelor. Încuiați ușa. Vorbesc serios. Nu descuiați, oricine ar veni, numai mie.

— Dar... Shane!

Se întoarse spre Claire, îi prinse ambii umeri în palmele lui enorme și se aplecă în față, să-i depună un sărut cald pe frunte.

— Voi nu-i cunoașteți pe tipii ăștia, zise. Nu sunteți în siguranță. Rămâneți aici până mă întorc eu.

Eve, părând năucită, murmură:

— Trebuie să-i oprești. Nu poți să-i lași să-i facă rău lui Michael!

Privirea lui Shane o întâlni pe a lui Claire, iar ea îi zări cumplita tristețe din ochi.

— Mda, răspunse el. Ei bine, cu asta s-a cam rezolvat, în mare măsură. Doar că... trebuie să am grijă de voi acum. Asta ar vrea Michael.

Și, până să-și poată găsi Claire oricare alt argument de protest, el o împinse înapoi peste prag și trânti ușa după ea. Mai izbi o dată cu pumnul în ușă.